

Николай Лилиев

Светът неспирно своя лик
мени...

СВЕТЪТ неспирно своя лик мени,
пощада нашата любов не чака,
годините, кевани в далнини,
изнизват се и вихром чезнат в мрака.

И времето, най-верният ни враг,
челата ни печални увенчава
на лятото с посърналия знак,
на есента с посърналата слава.

Жреци, на храм неизграден жреци,
на гордостта под горестното бреме,
кому са нужни модрите венци,
от земните си скърби що плетеме?

КРАЙ

© 1922 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7775>]